

a místních poměrů, před tím podrobně vyličených, při čemž zejména klade váhu na to, že vojenské auto, které obžalovaný předjížděl, jeho nepatrnou rychlostí, na předjetí stačila tedy jízda zároveň zaručující, by při náhlém objevení se překážky mohl včas zabrzditi a vůz zastaviti; dále že vojenské auto bylo poměrně široké, které bránilo rozhledu, že v těch místech jsou kasárna a letecké dílny, ze kterých lidé mohou a musejí silnici přecházeti do dílen a na letiště. O tyto objektivní okolnosti ve spojení s poukazem k tomu, že obžalovaný jest zkoušeným řidičem, opírá soud své vývody pro posouzení subjektivního zavinění obžalovaného, jež jest již těmito okolnostmi dostatečně opřeno. Je proto bezvýznamné, jestliže k dalšímu objektivnímu zjištění, že jsou na místě výstražné tabulky o rychlosti 15 km, nalézací soud nezjišťoval, zda obžalovaný tyto tabulky viděl nebo viděti musil, an ani šofér vojenského auta František K., jakkoliv jezdí po silnici častěji, si jich nevšiml. Bezvýznamné pro posouzení věci je i stěžovatelem požadované přesné zjištění, na jakou vzdálenost poškozený před vojenským autem přecházel, a poukaz na různé údaje o tom svědků Jana U-a a Františka K-a; jak řečeno, je pro posouzení viny obžalovaného rozhodné zjištění, že poškozený byl v prostoru, jenž byl pro obžalovaného bezprostředně nepřehledný, a že obžalovaný nesměl bez porušení povinné opatrnosti vjeti tam takovou rychlostí, kterou před překážkou nenadále se mu objevivší neovládl; přesnější zjištění, na jakou vzdálenost Ch. do ohroženého prostoru vešel, mohlo by sloužiti jen k důkazu většího nebo menšího stupně neopatrnosti Ch-ovy, které však, jak řečeno, v žádném stupni nevyklučuje spoluzavinění obžalovaného. Nenáležitá volba rychlosti vozu, úměrné jeho povinné ovládatelnosti, nemohla by jako zjištěná podstata neopatrnosti obžalovaného býti seslabena ani stěžovatelem postrádanými zjištěními z výsledků výslechu vojáků, ve vojenském nákladním autě jedoucích o tom, zda a na jakou vzdálenost obžalovaný troubil, ano pominutí této opatrnosti bylo by jen dalším způsobem jeho provinění. Tyto námitky, spadající věcně pod výtku neúplnosti rozsudku podle § 281 čis. 5 tr. ř., jsou tudíž bezdůvodné.

Čís. 4082.

Žádostí, by byl k výkonu trestu delegován jiný soud, nevzdal se obžalovaný po případě zmateční stížnosti již opovězené.

Ke skutkové podstatě zločinu krádeže ve společnosti podle § 174 II a) tr. zák. se nevyžaduje zjištění, že spoluzloději jednali po předchozím dorozumění; stačí i nahodilá, ovšem vědomá společníčnost spoluzlodějí při provedení krádeže.

Spoluzloději (§ 174 II a) tr. zák.) jsou jen osoby, spolupůsobivší při provedení krádeže vědomě společně, a to tak, že každá z nich může spoléhati na společníčnost druhé (ostatních) na místě činu nebo v jeho blízkosti.

(Rozh. ze dne 25. února 1931, Zm I 267/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované Anny H-ové do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 25. února 1930, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem krádeže podle §§ 171, 174-II a), 175-II a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výrocích týkajících se obžalované Anny H-ové a podle § 290 odst. 1 tr. ř. i ve výrocích, týkajících se obžalovaných Anežky K-ové, Magdaleny H-ové, Anežky J-ové, Marie K-ové a Marie L-ové, a věc vrátil soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Rozsudkem soudu první stolice byly obžalované uznány vinnými zločinem krádeže podle §§ 171, 174-II a) a 175-II a) tr. zák., spáchaným tím, že koncem srpna a začátkem září 1929 u Ch. odňaly pro svůj užitek ve společnosti jako spoluzlodějky úrodu na poli, a to 1. Anežka K-ová, Magdalena H-ová a Anna H-ová s další spolupachatelkou z držení a bez přivolení Rudolfa H-ého 78 snopů ječmene v ceně 376 Kč a 2. všechny z držení a bez přivolení správy velkostatku L. 103 snopů pšenice v ceně 874 Kč a 9 snopů ječmene v ceně 50 Kč. Proti tomuto rozsudku podala zmateční stížnost jen obžalovaná Anna H-ová. Stěžovatelka opověděla tento opravný prostředek dne 27. února 1930, tedy včas, a žádala zároveň, by byl opis rozsudku za účelem provedení tohoto opravného prostředku doručen jejímu plnou mocí vykázanému obhájci. Na to však podala dne 5. března 1930 u soudu první stolice žádost, by byl k výkonu trestu jí napadeným rozsudkem uloženého delegován okresní soud v Unhošti. Přes to byl však později obhájcem stěžovatelčiným podán u soudu první stolice spis obsahující provedení opovězené zmateční stížnosti, a to před uplynutím 8 denní lhůty po doručení opisu rozsudku. Vzhledem k tomu jest především zkoumati otázku, zda se stěžovatelka, podavši dne 5. března 1930 u soudu první stolice onu žádost, vzdala zmateční stížnosti jí před tím opovězené. Tuto otázku jest zodpověděti záporně. Neboť, nehledíc k tomu, že stěžovatelka při výslechu ze dne 16. prosince 1930 u okresního soudu v Unhošti prohlásila, že se nechtěla oním podáním vzdáti zmateční stížnosti jí opovězené, a že provedení zmateční stížnosti nebylo podáno proti její vůli, lze onu žádost vykládati v ten smysl, že se jí stěžovatelka domáhala jen toho, by byla žádaná delegace povolena pro případ, kdyby napadený rozsudek nabyl později moci práva, tak že v podání oné žádosti nelze s určitostí spatřovati konkludentní čin stěžovatelky, vylučující jakékoli pochybnosti o tom, že se stěžovatelka vzdala zmateční stížnosti jí před tím opovězené. Vzhledem k tomu jest zmateční stížnost vyřídití věcně.

Zmateční stížnost uplatňuje číselně důvody zmatečnosti podle § 281, čís. 5 a 10 tr. ř. Ve vývodech po stránce věcné, jimiž se snaží dokázati, že se stěžovatelka dopustila jen přestupku krádeže podle § 460 tr. zák., spáchaného tím, že odňala pro svůj užitek z držení a bez přivolení správy velkostatku L. úrodu na poli v ceně 500 Kč nepřevyšující, a to

jen část pšenice, namítá, že rozsudek nezjišťuje skutečnosti, jež by opodstatňovaly jeho výrok, že stěžovatelka a ostatní obžalované spáchaly krádeže, jimiž byly uznány vinnými, »ve společnosti jako spoluzlodějky«. Právní názor stížnosti, že se vyžaduje ke krádeži ve společnosti podle § 174-II a) tr. zák. zjištění, že spoluzloději jednali po předchozím dorozumění, je právně mylný; stačí i nahodilá, ovšem vědomá spolučinnost spoluzlodějů při provedení krádeže. Dalšími vývody, najmě tvrzením, že krádež ve společnosti podle § 174-II a) tr. zák. předpokládá »vzájemnou podmíněnost a závislost« činnosti jednotlivých spoluzlodějů při provedení krádeže, chce stížnost zřejmě vyjádřiti, že za spoluzloděje lze pokládati jen osoby, jež spolupůsobily při provedení určité krádeže vědomě společně, a to tak, že každá z nich může spoléhati na spolučinnost druhé pokud se týče ostatních na místě činu nebo v jeho blízkosti. S tímto názorem zmateční stížnosti jest souhlasiti. Stížnost má pravdu i v tom, že rozsudek tyto náležitosti krádeže ve společnosti podle § 174-II a) tr. zák. nezjišťuje; neboť rozsudek uvádí v rozhodovacích důvodech i ve výroku jen, že obžalované spáchaly krádeže ve společnosti jako spoluzlodějky, aniž zjišťuje skutečnosti, jichž jest třeba k opodstatnění výroku, že šlo o krádež ve společnosti podle § 174-II a) tr. zák. Trpí tudíž napadený rozsudek, pokud se týká stěžovatelky, zmatkem podle § 281, čís. 10 tr. ř. Tímto zmatkem je však rozsudek stížen i, pokud se vztahuje k ostatním řečeným obžalovaným, jež zmateční stížnost nepodaly. I u těchto obžalovaných přicházel by, kdyby nešlo o krádež ve společnosti podle § 174-II a) tr. zák., po případě v úvahu jen přešupek krádeže podle § 460 tr. zák. Vzhledem k tomu a proto, že se pro nedostatek potřebných skutkových zjištění v onom směru nelze obejít bez ustanovení nového hlavního líčení, tak že Nejvyšší soud jako soud zrušovací nemůže ve věci samé rozhodnouti, bylo aniž bylo třeba obíratí se výtkami stížnosti s hlediska zmatku podle § 281 čís. 5 tr. ř., zmateční stížnosti za souhlasu generálního prokurátora podle § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878, při neveřejné poradě ihned vyhověti, rozsudek, pokud se týká stěžovatelky, zrušiti, dále zrušiti jej podle § 290, odst. 1 tr. ř. i, pokud se týká ostatních obžalovaných, tedy v celém rozsahu, a věc vrátiti soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Čís. 4083.

Řidič auta neručí (nezodpovídá) za následky srážky s chodcem, zachoval-li všechny potřebné nebo předepsané opatrnosti a nemohl-li přesto — jeda dovolenou rychlostí po volné silnici a dávaje opětne výstražná znamení — včas zastaviti, protože mu chodec vstoupil z nenadání do jízdni dráhy na vzdálenost, na kterou nebylo lze zastaviti; není-li tu těchto předpokladů, nezbavuje ani převážné spoluzavinění chodce řidiče zodpovědnosti za úraz, který zavinil svým jednáním (opomenutím).